

PENIG

2540

J E G Y Z Ő K Ö N Y V

felvétetett 1945. július 17.-én a Deportáltakat
Gondozó Országó Bizottság DEGOB irodájában /:Bu-
dapest, VII. Bethlen Gábor tér 2.:/.

Megjelenik: Boros Katalin
született: Budapestem 1924. február 24.-én
foglalkozása: könyvkereskedő
utolsó lakhelye: Budapest

táborok: Ravensbrück: 1944. december 9.-1945.január 9.
Penig: január 13.- április 15.

Fentnevezett előadja a következőket:

1944. november 14.-én vittek eé a nyilasok a csilla-
gos házból az Óbudai Téglagyárba. November 15.-én
már indultunk tovább. Piliscsaba, Dorog volt az i-
rány. Nem kaptunk enni és sehol nem volt fekvőhe-
lyünk. Sütőn a szabad vásártéren aludtunk. Szőny-
ben az istállóban a tehennel és a lovakkal fe-
küdünk együtt.

Mégis a legszörnyűbb volt az az éjszaka, amelyet
Gönyűben töltöttünk a halálhajón. Együtt heverték
a betegek a hullákkal apiszokban és a sötétségben,
az uszály sima fedélzetéről sokan beestek a Dunába.
Reggelre megduplázódott a halottak száma. A borzal-
mak borzalmát éltem át itt.

Végig mindenütt az utszélen heverték a hullák.
Gyakran láttam, hogy egy idősebb ember félreállt
az ut szélén, mert már nem bírta a fáradalmakat,
összeesett és meghalt.

Győrben már úgy éreztem, hogy nem bírom tovább és
megszöktem. Egy becsületes béres, aki, tudta, hogy
nincsen semmim, el akart bujtatni, mint a felesége
rokonát. De egy nyilas feljelentett és bevitték a
rendőrségre Győrszentiványba. Ismét csatoltak egy
transzportoz. Győrbe kerültünk, ahol egy barakk-
ban helyeztek el, ahol össze voltunk zárva a legsu-
lyosabb ragályos betegekkel. Tifusz és vérhas tize-
delte a barakk lakóit.

Dunaszeg volt a következő állomásunk, egy disznó-

ólban laktunk.

Végre Hegyeshalomnál bevagoniroztak. Holmink már nem volt, mert a szökéskor mindent eldobáltunk. 114-en voltunk egy vagonban. Egy asszony utközben meghalt, a hulláját csak két nap múlva vették ki a vagonból.

Ravensbrückbe érkeztünk, ahol épen egyhónapot töltöttünk el. Szörnyű volt az elszállásolás, koplaltunk. Szenvedéseink határtalanok voltak.

Január közepén Penigbe kerültünk. Penig Arbeitslager volt, egy repülőgéppalkatrészgyárban dolgoztunk. A Lager 4 km.-nyire volt a gyártól, ez volt az oka annak, hogy ebben a táborban olyan nagy volt a halálozási arányszám. A könnyű ruhákban, kiéhezve ezt a hosszú utat senki sem bírta. Az ételmezés talán nem is lett volna rossz, de miután a láger nem volt a gyár mellett, a gyári vezetőség nem tudta az SS-t ellenőrizni és így a vacsoráinkat és a Zulage-t mindig ellopta az SS. Csak a legritkább esetben fordult elő, hogy megkaptuk a Zulage egy részét.

Nagyon sok volt a betegünk és hetenként 3-4 halottunk, mert sajnos gyógyszer sem létezett. A leggyengébb épen a 19-20 éves korosztály volt, az idősebbek jobban bírták a strapát és az éhezést.

Helyzetünket még megnehezítette az a körülmény is, hogy nálunk sokszor háromszor naponta is volt Appell.

Április 13.-án azokat, akik járni tudtak, az SS továbbhajtotta.

Kb. 70-en betegek és gyengék a lágerben maradtunk. Április 15.-én délután jöttek az amerikaiak és már 17.-én szanatoriumban voltunk Altenburg mellett. Az amerikaiak mindent a mi szolgálatunkba állítottak, remek ellátásban részesítettek és csodálatosan bántak velünk.

A jegyzőkönyvet felvette:
Pollák Franciska

BOROS KATALIN

